

Ár 2015, föstudaginn 9. október, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 51/2015**:

M
gegn
F.

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnd sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 24. júlí 2015, með kvörtun sóknaraðila, dags. sama dag. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 24. júlí 2015, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 20. ágúst 2015. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 24. ágúst 2015, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 27. ágúst 2015.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 9. október 2015.

II.

Málsatvik.

Þann 19. september 2008, gaf A út veðskuldabréf nr. X (nú nr. Y) til F, upphaflega að fjárhæð kr. 1.435.000. Sóknaraðili tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð með undirritun sinni. Á veðskuldabréfið hakaði sóknaraðili við reit á bréfinu þar sem segir: „Óskað eftir undanþágu frá mati á greiðslugetu greiðanda“ og staðfesti sóknaraðili ósk sína um undanþágu með upphafsstöfum sínum til hliðar. Varnaraðili hefur nú tekið yfir réttindi kröfuhafa samkvæmt bréfinu.

Á skjalið „Lánsúmsókn einstaklings“ var nafn og kennitala sóknaraðila skráð í upplýsingum um umsækjanda og á línu sem merkt var „Nafn maka“ og því var sóknaraðili skráð sem maki A. Þá undirritaði sóknaraðili á sama skjal, að hafa „kynnt sér efni bæklinga um persónuábyrgðir og veðtryggingar þriðja aðila, auk samkomulags um sama efni sem fjármálastofnanir eiga aðild að“ ásamt því að haka í reitinn „Nei“ við það hvort sóknaraðili óskaði eftir mati bankans á greiðslugetu greiðanda.

Samkvæmt vottorði frá Þjóðskrá Íslands dags. 16. júlí 2015, hefur sóknaraðili aldrei verið gift lántakanum. Hún er nú ekkja samkvæmt vottorðinu, en eiginmaður hennar mun hafa verið bróðir A, en verið látinn þegar þessi viðskipti urðu.

A leigði stúdíóíbúð af sóknaraðila í kjallara sóknaraðila að B, samkvæmt húsaleigusamningi um íbúðarhúsnæði dags. 30. apríl 2012.

Fyrir liggja beiðnir frá varnaraðila um nauðungarsölu á eign sóknaraðila að B, ásamt tilkynningum til sóknaraðila frá sýslumanninum á höfuðborgarsvæðinu dags. 31. mars og 18. júní 2015 um væntanlega nauðungarsölu.

Með bréfi sóknaraðila dags. 7. júlí 2015, krafðist sóknaraðili þess við varnaraðila að ábyrgðin yrði ógilt og að innheimtuaðgerðir gagnvart henni, vegna ábyrgðarinnar, yrðu afturkallaðar. Með tölvubréfum dags. 7. og 8. júlí 2015, hafnaði varnaraðili kröfum sóknaraðila.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að sjálfskuldarábyrgð hennar á skuldabréfi nr. Y (áður nr. X) verði ógilt.

Sóknaraðili byggir kröfu sína á því að varnaraðili hafi ekki fylgt fyrirmælum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 1. nóvember 2001, sem varnaraðili hafi verið aðili að, í tengslum við útgáfu skuldabréfsins og því beri að ógilda ábyrgð sóknaraðila á grundvelli 36. og 36. gr. a-c. laga nr. 7/1936, enda séu skilyrði ákvæðanna uppfyllt.

Í samkomulaginu komi fram að sé skuldaábyrgð sett til tryggingar fjárhagslegri skuldbindingu beri fjármálafyrirtæki að meta greiðslugetu greiðanda. Þar sem varnaraðili hafi brugðist þessari augljósu skyldu sinni við útgáfu skuldabréfsins beri, þegar af þeim sökum, að ógilda ábyrgðina á grundvelli fyrrgreindra lagaákvæða. Þá liggi einnig fyrir að sóknaraðili og útgefandi skuldabréfsins hafi hvorki verið hjón né í óvígðri sambúð á þeim tíma sem skuldabréfið hafi verið gefið út og hafi því undanþága 3. mgr. 3. gr. samkomulagsins því ekki geta átt við, sbr. staðfestingu úr Þjóðskrá. Raunar hafi það verið svo að þau hafi aldrei verið í sambúð en einu tengsl þeirra hafi verið þau að A hafi verið bróðir eiginmanns sóknaraðila, heitins, og þá hafi hann leigt kjallara í fasteign sóknaraðila að B.

Í tölvubréfum varnaraðila frá 7. og 8. júlí 2015, hafi varnaraðili vísað til þess, að sóknaraðili hafi skrifað undir umsókn um útgáfu skuldabréfsins sem maki útgefanda þess og að hún hafi fallið frá því að gert yrði greiðslumat með undirritun sinni á umsóknina. Sóknaraðili hafni því að þessi atriði komi í veg fyrir að fella beri ábyrgðina úr gildi. Sóknaraðili vísi til þess að það hafi verið starfsmaður varnaraðila sem hafi útfyllt umsóknina, sem hafi verið staðlað eyðublað sem varnaraðili hafi sjálfur séð um að útbúa. Þar hafi nafn sóknaraðila verið ritað yfir línu sem auðkennd hafi verið „*Nafn maka*“ og hafi hvorki útgefandi skuldabréfsins, né sóknaraðili, neitt með það að gera að þessi háttur hafi verið hafður á. Þvert á móti hafi það verið starfsmenn varnaraðila sem hafi séð um að útbúa skjalið með þessum hætti og hafi gert þá kröfu að sóknaraðili myndi rita undir skjalið. Eina aðkoma sóknaraðila að skjalinu hafi verið að rita undir skjalið yfir línu sem auðkennd hafi verið „*Undirritun ábyrgðarmanns*“.

Sóknaraðili vísar til þess að eingöngu í þeim tilvikum sem um hjón og aðila í óvígðri sambúð sé að ræða komi til greina að hverfa frá þeirri skyldu fjármálafyrirtækja að framkvæma mat á greiðslugetu útgefanda. Sem fyrr segir, þá sé það ekki í raunin í þessu tilviki, líkt og framlagt vottorð úr Þjóðskrá beri með sér. Við úrlausn málsins verði að leggja það til grundvallar hvort tveir aðilar séu raunverulega hjón eða í óvígðri sambúð, óháð því hvernig starfsmenn varnaraðila hafi kosið að haga skjalagerð sinni í aðdraganda útgáfu skuldabréfsins.

Að auki bendir sóknaraðili á að varnaraðila hafi verið skylt að láta sóknaraðila staðfesta skriflega að henni hafi verið kynnt sú ráðagerð að meira en helmingi lánsfjárins skyldi ráðstafað til að endurgreiða önnur lán skuldarans. Þótt fram hafi komið í lánsúmsókninni að tilefni lánsins hafi verið að greiða upp yfirdrátt, VISA vanskil og skuldabréf hafi engin formleg skrifleg staðfesting legið fyrir að sóknaraðila hafi verið kynnt sú ráðagerð, líkt og áskilið sé í samkomulaginu.

Í viðbótarathugasemdum vísar sóknaraðili til þess að þau gögn sem varnaraðili hafi lagt fram sem fylgiskjöl með athugasemdum sínum hafi í raun styrkt málatilbúnað sóknaraðila. Vísast um þetta til tölvupósta starfsmanns útibús varnaraðila í Kópavogi þar sem skýrt hafi komið fram í tölvupósti frá C til D, að greiðslumat hafi vantað. Þessi beiðni sé svo ítrekuð í öðrum tölvupósti frá C til D, sem varnaraðili hafi lagt fram þar sem segir orðrétt: „Ég man að þú sagðir að þau væru sambýlingar, ég var að biðja um greiðslumat, hvað segið þið um það“.

Tilvitnuð tölvupóstamskipti séu að mati sóknaraðila upplýsandi fyrir málið. Í fyrsta lagi sé ljóst af þeim að C, starfsmaður lánasýslu varnaraðila, hafi ítrekað óskað eftir greiðslumati frá D, starfsmanni útibúsins, sem aldrei hafi skilað sér. Í öðru lagi sé ljóst af samskiptunum, að varnaraðili hafi vitað að sóknaraðili og A væru ekki hjón heldur „sambýlingar“ eins og það hafi verið orðað í tölvupóstinum. Þó verði ekki með vissu ráðið hvaða merkingu starfsmaður varnaraðila hafi lagt í hugtakið „sambýlingar“ en hitt sé fullkomlega ljóst að það hljóti engu að breyta um þörf á greiðslumati.

Hið rétta sé að sóknaraðili og aðalskuldari hafi aldrei verið í sambúð. Einu tengsl þeirra séu að aðalskuldarinn, A, hafi verið bróðir eiginmanns sóknaraðila, sem nú sé látinn ásamt því að A hafi leigt íbúð í kjallara fasteignar sóknaraðila að B. Sóknaraðili leggi á það áherslu að við úrlausn þessa máls beri að leggja til grundvallar opinbera skráningu úr Þjóðskrá. Framlagt vottorð staðfesti að sóknaraðili og aðalskuldari séu, né hafi aldrei verið hjón eða í óvígðri sambúð, og því eigi undanþága 3. mgr. 3. gr. samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga ekki við í málinu. Raunar virðist sem um augljós mistök af hálfu varnaraðila sé að ræða í þessu máli, enda hafi starfsmaður varnaraðila óskað eftir greiðslumati þrátt fyrir að viðtakandi tölvupóstsins hafi sagt „að þau væru sambýlingar“. Þrátt fyrir ítrekaðar óskir starfsmanns varnaraðila samkvæmt fyrrgreindum tölvupósti þá hafi greiðslumatið aldrei verið framkvæmt.

Sóknaraðili vísar til þess að sérstök athygli sé á því vakin að í athugasemdum varnaraðila sé því ekki mótmælt að starfsmenn varnaraðila hafi fyllt út lánsúmsókn sem hafi legið fyrir í málinu. Þvert á móti hafi komið fram í athugasemdum varnaraðila að starfsmenn útibús varnaraðila í Kópavogi hafi staðið í þeirri trú að útgefandi skuldabréfsins og sóknaraðili hafi verið í sambúð og í því sambandi sé vísað til tölvupósta þeirra sem um sé getið hér að framan.

Samkvæmt framangreindu sé því ljóst að varnaraðili hafi ekki sinnt þeirri mikilvægu upplýsingaskyldu sinni, sem nefnt samkomulag hljóði á um, og verði varnaraðili að bera allan halla af þeirri óvissu sem uppi sé af þeim sökum, enda hafi öll skjöl verið samin einhliða af hálfu varnaraðila og hafi ótvíræður aðstöðumunur milli aðila því verið fyrir hendi. Engu breyti í þessu sambandi þó að á skuldabréfinu hafi verið hakað við reit þar sem fram hafi komið að óskað sé eftir undanþágu frá mati á greiðslugetu greiðanda og að sóknaraðili hafi sett upphafsstafina sína við þann reit. Þar sem óumdeilt sé að fjárhæð skuldabréfsins sé yfir kr. 1.000.000, og að sóknaraðili sé ekki maki eða sambúðarmaki útgefanda skuldabréfsins hafi borið að leggja mat á greiðslugetu útgefanda og kynna sóknaraðila. Þar sem þetta hafi ekki verið gert, þá hafi verið brotið gegn margnefndu samkomulagi og ábyrgðin sé því ógild. Til stuðnings afstöðu sinni vísar sóknaraðili til dóms Hæstaréttar frá 17. maí 2005 í máli nr. 163/2005, dóms Hæstaréttar frá 30. janúar 2014 í máli nr. 611/2013 og dóms Hæstaréttar frá 30. apríl 2015 í máli nr. 655/2014.

Með vísan til alls þess sem að framan greinir sé þess því krafist að sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila á skuldabréfi nr. X verði ógilt á grundvelli 36. gr. og 36. gr. a-c. laga nr. 7/1936.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað og telur að sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila á skuldabréfi nr. Y, sé gild.

Varnaraðili telur að rétt sé að taka fram að samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, hafi hvorki lagagildi né feli í sér ófrávíkjanlegar formreglur sem sjálfkrafa hafi þær afleiðingar að ógilda beri ábyrgðaryfirlýsingu, hafi samkomulaginu ekki verið fylgt til hlítar. Það sé afstaða varnaraðila að meta þurfi allar aðstæður við lánveitingu, samning aðila og önnur atriði sem varpað geti ljósi á hvort ógilda beri ábyrgðaryfirlýsingu og þá í samræmi við 36. gr. laga nr. 7/1936, um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa.

Á skjalinu „*lánsúmsókn einstaklings*“, í máli því sem hér sé til umfjöllunar, hafi sóknaraðili verið getið sem maka umsækjanda. Þar hafi sóknaraðili hakað við „*Nei*“ um hvort ábyrgðarmaður hafi óskað eftir mati varnaraðila á greiðslugetu greiðanda og jafnframt ritað undir svohljóðandi yfirlýsingu: „*Hef kynnt mér efni bæklinga um persónuábyrgðir og veðtryggingar þriðja aðila, auk samkomulags um sama efni sem fjármálastofnanir eiga aðild að.*“ Samkvæmt umræddu skuldabréfi hafi sóknaraðili enn fremur undirritað upphafsstafi sína við eftirfarandi yfirlýsingu: „*Óskar eftir undanþágu frá mati á greiðslugetu greiðanda*“. Sóknaraðili hafi jafnframt ritað undir svohljóðandi yfirlýsingu á umrætt skuldabréf: „*Með undirritun sinni á skuldabréf þetta staðfesta sjálfskuldarábyrgðaraðila að þeir hafa kynnt sér efni upplýsingabæklinga [F] um persónuábyrgðir og veðtryggingar þriðja aðila, en [F] er aðili að samkomulagi fjármálafyrirtækja, stjórnvalda og Neytendasamtakanna um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga.*“ Samkvæmt þessu hafi sóknaraðili kynnt sér efni samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga og upplýsingabækling um sjálfskuldarábyrgðir áður en hún hafi undirritað umrætt skuldabréf, sbr. 4. gr. samkomulagsins, og hafi fallið frá því að greiðslugeta maka hennar yrði metin, sbr. 3. mgr. 3. gr. samkomulagsins. Hafi henni átt að vera kunnugt um að ef hún og lántaki væru ekki hjón eða í sambúð bæri varnaraðila að framkvæma mat á greiðslugetu lántaka

Sóknaraðili hafi gert athugasemdir við það að sóknaraðili og útgefandi skuldabréfsins hafi hvorki verið hjón, né í óvígðri sambúð á þeim tíma sem skuldabréfið hafi verið gefið út og því geti undanþága 3. mgr. 3. gr. samkomulagsins ekki átt við. Þá haldi sóknaraðili því fram að það hafi verið starfsmaður varnaraðila sem hafi fyllt út umsóknina og hvorki útgefandi skuldabréfsins né sóknaraðili hafi haft nokkuð með það að gera að sá háttur hafi verið hafður að sóknaraðili hafi verið tilgreind sem maki umsækjanda. Af þessu tilefni bendir varnaraðili á að starfsmenn viðkomandi útibús hafi staðið í þeirri trú að útgefandi skuldabréfsins og sóknaraðili hafi verið í sambúð líkt og framlagðir tölvupóstar beri með sér og vísar til þess að hefði sóknaraðili vakið athygli á því að hún væri ekki maki, eða í sambúð með lántaka, þá hefði lánið ekki verið greitt út nema að framkvæmt hefði verið mat á greiðslugetu lántaka áður. Hafi sóknaraðili sér í lagi mátt vera ljóst af lestri skuldabréfsins sem hún hafi undirritað að varnaraðili hafi staðið í þeirri trú að sóknaraðili og lántaki væru í sambúð en þar sagði m.a.: „*Ábyrgðaraðili getur óskað eftir undanþágu frá mati á greiðslugetu greiðanda enda sé heildarábyrgðarfjárhæð ábyrgðaraðila vegna greiðanda (útgefanda) gagnvart [F] lægri en kr. 1.000.000 eða ábyrgðaraðili maki eða í sambúð með greiðanda. Ábyrgðaraðili skal staðfesta ósk um undanþágu með upphafstöfum sínum.*“ Hafi sóknaraðili ekki gert reka að því að leiðrétta meintan misskilning varnaraðila og hafi það rennt frekari stoðum undir þann skilning varnaraðila að sóknaraðili og útgefandi skuldabréfsins hafi komið fram sem sambúðaraðilar gagnvart varnaraðila. Loks

mótmælir varnaraðili því að leggja verði til grundvallar hvort tveir aðilar séu raunverulega í hjúskap eða óvígðri sambúð enda sé í reynd ómögulegt fyrir lánveitanda að ganga úr skugga um hvort viðskiptavinir hans séu raunverulega í óvígðri sambúð þegar þeir hafa kosið að skrá ekki sambúð sína í Þjóðskrá.

Hvað varði athugasemd sóknaraðila sem lúti að ráðstöfun á andvirði skuldabréfsins, þá hafni varnaraðili því að sóknaraðili hafi ekki verið meðvitað um að verja hafi átt andvirði skuldabréfsins til að endurgreiða önnur lán lántaka hjá bankanum og að engin formleg staðfesting hafi legið fyrir um að sóknaraðili hafi verið kynnt sú ráðagerð. Á skjali merkt: „lánsúmsókn einstaklings“ komi fram á sömu síðu og sóknaraðili hafi undirritað að tilefni umsóknarinnar sé að „Greiða upp yfirdrátt Z, Visa vanskil og skuldabréf [X]“. Þá sé á næstu síðu umsóknarinnar tilgreint undir liðnum „Ráðstöfun láns“ að greiða eigi upp áðurnefndar skuldir lántaka. Af framangreindu sé ljóst að sóknaraðili hafi haft vitneskju um það hvernig ráðstafa ætti andvirði skuldabréfsins, þ.e. til greiðslu á öðrum skuldum lántaka við bankann, og telur varnaraðili því ekki forsendur til að víkja til hliðar sjálfskuldarábyrgð hennar á umræddu skuldabréfi, sbr. t.d. úrskurði úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki í málum nr. 156/2012, 65/2013, 84/2014 og 91/2014.

Með vísan til þess sem að framan sé rakið telur varnaraðili að hann hafi í öllum meginatriðum farið að ákvæðum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 1. nóvember 2001 og að meintir annmarkar sem nefndir hafi verið í kvörtuninni eigi ekki að leiða til ógildingar framangreindrar ábyrgðaryfirlýsingar. Varnaraðili telur að sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á með málatilbúnaði sínum að það sé ósanngjarnt eða andstætt góðri viðskiptavenju að sóknaraðili sé bundin við samþykki sitt fyrir sjálfskuldarábyrgðinni. Varnaraðili telur því að sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á að skilyrði 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga séu uppfyllt til að unnt sé að fallast á kröfu hennar.

Framangreindu til viðbótar telur varnaraðili kröfu sóknaraðila um ógildingu framangreindrar ábyrgðaryfirlýsingar niðurfalla vegna tómlætis af hennar hálfu.

Með vísan til alls framangreinds telur varnaraðili ábyrgðaryfirlýsingu þá sem sóknaraðili gekkst í til tryggingar á áðurnefndu skuldabréfi nr. Y gilda og beri því að hafna kröfu sóknaraðila.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort F, hafi farið að samkomulagi um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 1. nóvember 2001 við útgáfu veðskuldabréfs nr. Y (áður nr. X). Sóknaraðili byggir kröfu sína á því að við útgáfu umrædds veðskuldabréfs hafi varnaraðili ekki virt reglur samkomulagsins og því séu fyrir hendi forsendur samkvæmt 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga til að víkja ábyrgðinni til hliðar. Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, dags. 1. nóvember 2001, tekur meðal annars til sjálfskuldarábyrgðar á veðskuldabréfum, sbr. 2. gr. samkomulagsins.

Samkvæmt 3. gr. samkomulagsins, er fjármálafyrirtæki skylt að meta greiðslugetu greiðanda nema ábyrgðarmaður óski sérstaklega eftir því með skriflegum hætti að svo verði ekki gert, sbr. 1. mgr. Í 2. ml. 3. mgr. ákvæðisins segir þó að hjónum eða fólki í óvígðri sambúð, sé heimilt að undanskilja fjármálafyrirtæki frá skyldu til greiðslumats, vegna ábyrgðar á skuldum hvors annars.

Það liggur fyrir að sóknaraðili og A, útgefandi skuldabréfsins, voru ekki í sambúð á þeim tíma sem skuldabréfið hafi verið gefið út. Ef litið er til framlagðs

leigusamnings virðist hins vegar óhætt að álykta að þau hafi haft lögheimili í sama húsi. Að öðru leyti er ekkert upplýst um af hverju starfsmenn bankans drógu upphaflega þá ályktun að þau væru í sambúð. Það er hins vegar fullljóst af þeim skjölum sem útbúin voru vegna lánveitingarinnar að litið var svo á og lagt til grundvallar að sóknaraðili væri maki A, enda er hún berum orðum tilgreind sem maki í lánsúmsókn. Þessi skjöl undirritaði sóknaraðili athugasemdalest. Verður ekki talið að hún geti nú byggt á því gagnvart kröfuhafanum að þessar upplýsingar séu rangar og þar með ósanngjarnt að bera ábyrgð hennar fyrir sig. Verður heldur ekki fram hjá því litið að sóknaraðili merkti ítrekað við að hún óskaði ekki eftir mati á greiðslugetu á lánsúmsækjanda.

Sóknaraðili undirritaði lánsúmsókn þar sem fram kom að tilefni umsóknarinnar væri að „*Greiða upp yfirdrátt [Z], Visa vanskil og skuldabréf [X]*“ og á næstu síðu umsóknarinnar er tilgreint undir liðnum „*Ráðstöfun láns*“ að greiða eigi upp áðurnefndar skuldir lántaka. Samkvæmt þessu verður að telja að sóknaraðila hafa verið gert svo vel ljóst hvernig ráðstafa ætti andvirði skuldabréfsins að hún hefði orðið að óska frekari upplýsinga um þessa ráðstöfun ef hún vildi gera það að skilyrði fyrir ábyrgð sinni að innan við helmingi lánsins yrði varið til greiðslu eldri skulda.

Verður kröfu sóknaraðila um ógildingu á sjálfskuldarábyrgð sinni því hafnað.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur F, um ógildingu á sjálfskuldarábyrgð á veðskuldabréfi nr. Y (áður nr. X) er hafnað.

Reykjavík, 9. október 2015.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir